

Motion

1978/79: 2689

av Thorbjörn Fälldin m. fl.

med anledning av propositionen 1978/79: 150 med förslag till slutlig reglering av statsbudgeten för budgetåret 1979/80, m. m. (kompletteringsproposition)

Den svenska ekonomin står inför allvarliga problem.

Dels beror detta på att obalansproblemen från 1970-talets mitt inte är övervunna; för att nedbringa det löpande underskottet gentemot utlandet till hanterlig nivå skall inemot två tredjedelar av hela produktions-tillväxten under långtidsutredningens beräkningsperiod 1977—1983 behöva ägnas åt export, och utrymmet för tillväxt i konsumtionen blir för samma tid starkt begränsat.

Dels beror det på att gapet mellan den offentliga sektorns utgifter och dess inkomster nu håller på att vidgas i en så snabb takt att effekterna inte kan motvägas inom någon annan sektor av ekonomin.

Medan huvudproblemet vid trepartiregeringens tillträde 1976 gällde kostnadsexplosionen inom näringslivet och *hushållens överkonsumtion*, är det nu problemen med *den offentliga konsumtionens tillväxt* i relation till de finansiella resurserna som utgör hotet mot den ekonomiska balansen.

För att bemästra 1970-talets ekonomiska kriser har det krävts både konstruktiva ekonomiska lösningar och en stark regering att genomföra dessa lösningar. Den socialdemokratiska minoritetsregeringens oförmåga att hålla den svenska kostnadsnivån nere kritiserats i dag även av LO:s ekonomer. Den regering som tillträdde 1976 var den första på många år som förfogade över en egen majoritet i riksdagen. Detta gjorde det möjligt för trepartiregeringen att beslutsamt gripa sig an de svåra ekonomiska problemen och genom en serie djupgående åtgärder åren 1977 och 1978 — som möjliggjordes genom stöd från ansvarskännande grupper i samhället: löntagare, konsumenter m. fl. — vända utvecklingen till det bättre i fråga om tillväxt, utlandsbalans och prisutveckling. Ännu 1978 utgjorde det stora budgetbalansunderskottet kortsiktigt inte något allvarligt problem. Det var naturligt att på denna väg medverka till att i lågkonjunktur stimulera den svenska ekonomin.

Nu är emellertid den svenska ekonomin inne i en konjunkturuppgång som nödvändiggör återhållande åtgärder. I detta läge hade ett initiativ för att komma till rätta med budgetunderskottet varit ett viktigt inslag i den ekonomiska politiken från en ansvarskännande regerings sida. År 1979, då den treåriga mandatperiodens flesta och viktigaste reformbeslut skulle träffas, har vi emellertid en parlamentariskt svag regering.

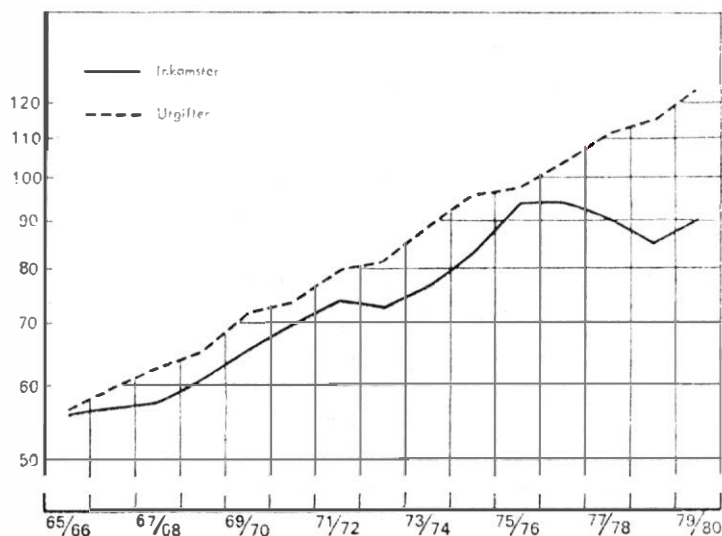
Det är på regeringen ansvaret i första hand faller att gripa sig an de växande problemen med den offentliga sektorns underskott. Men regeringen har i den reviderade finansplanen i stället försökt ge en ganska ljus bild av situationen för stunden och nöjt sig med att markera ökande svårigheter först längre fram. Samtidigt har man föreslagit ofinansierade skattelättnader, ägnade att fördjupa dessa svårigheter.

Budgetunderskottet

Redan under den socialdemokratiska regeringen pekade budgetunderskottets utveckling på ett problem som illustreras av diagram 1:1 i den reviderade nationalbudgeten.

Diagram 1:1 Statsbudgetens reala inkomster och utgifter budgetåren 1965/66–1979/80

1978/79 och 1979/80 enligt det reviderade budgetförslaget 1979
1975 års priser. Deflaterat med BNP-deflatorn. Log. skala

Inkomsteffekterna för staten av de alltför starka löncökningarna 1975 och 1976 medförde dock att problemets allvar kommit till synes först nu. Utvecklingen sedan andra halvåret 1978 har varit oroande. Trots att regeringen förfogat över den statliga utrednings- och informationsapparaten och på ett tidigt stadium bör ha sett hur förutsättningarna skapats för en försämring av budgetsaldot från månad till månad, har inga initiativ tagits för att på bred politisk front gripa sig an svårigheterna.

Ännu i januari bedömdes det att budgetsaldot skulle hålla sig i stort sett oförändrat mellan budgetåren 1977/78 och 1978/79. Några månader senare ser man sig nödsakad att redovisa en försämring på 6 miljarder kronor. I det reviderade budgetförslaget förskjuter man upp-

bromsningen ännu ett år framåt i tiden, samtidigt som man ser sig nödsakad acceptera ett årligt budgetunderskott på ca 50 miljarder kronor för de år framåt som nu går att överblicka. Problemets storleksordning framgår av räkneexemplet att hela produktivitetsökningen under ca fyra år torde åtgå för att halvera det nuvarande budgetunderskottet till den mera hanterliga nivån 25 miljarder kronor.

Utvecklingen inom den kommunala sektorn resp. socialförsäkringssektorn kan inte i någon större utsträckning motverka effekterna av de statliga underskottsökningarna på den konsoliderade offentliga sektorn. Det finns i detta sammanhang anledning att eftertryckligt understryka kommunernas ansvar för att inte genom en expansion utöver det avtalade utrymmet om 3 % medverka till att undergräva den samhällsekonomiska balansen i en mycket allvarlig situation. Genom sparande i andra sektorer av ekonomin kan de negativa effekterna på bytesbalans och inflation delvis skjutas på framtiden. Men då underskotten nått denna storleksordning blir effekterna härav begränsade. Dessutom måste i själva verket både potentiella inhemska sparare och utländska långivare se mera pessimistiskt på situationen ju längre framåt i tiden de stora offentliga sparunderskotten sträcker sig.

Resultatet blir ett totalt sparandeunderskott i den svenska ekonomin — dvs. vi fortsätter att konsumera mera än vi producerar — som yttrar sig i bytesbalansunderskott och ökad utlandsupplåning. Dess värre delas inte uppfattningen att detta på sikt är en ohållbar utveckling av alla bedömare; LO tar t. ex. lätt på frågan om den fortsatta upplåningen i sitt remissvar till långtidsutredningen.

Centerpartiet markerade redan i höstas och på nytt i samband med budgetpropositionen i vintras vikten av största återhållsamhet då det gällde nya offentliga utgifter, både med tanke på effekterna på budgetunderskottet och det faktum att ytterligare stimulansåtgärder för ekonomin knappast längre erfordrades.

De statsfinansiella perspektiven för de närmaste åren är således sådana att de bör påverka de ekonomiska politiska besluten redan 1979.

Trots att centern nu inte förfogar över de koordinationsmöjligheter som står regeringen till buds, har partiet eftersträvat att visa största återhållsamhet då det gäller statsutgifternas utveckling. Centern har medverkat till att riksdagen tillförsäkrat statskassan närmare 400 milj. kr. i förhållande till regeringens förslag genom att inte sänka bilaccisen och tidigare lägga höjningen av stämpelskatten.

Bytesbalans och prisutveckling

Vi övergår mot denna bakgrund till att granska förutsättningarna i stort i fråga om bytesbalans och prisutveckling.

Det svenska välståndet beror i stor utsträckning på vår aktiva med-

†1 Riksdagen 1978/79. 3 saml. Nr 2689

verkan i en internationell arbetsfördelning, något som i sin tur förutsätter att vår produktionsinriktning och vår kostnadsnivå är internationellt konkurrenskraftiga. Samtidigt är Sveriges ekonomi starkt beroende av utvecklingen i omvärlden. Så länge vårt ekonomiska förhållande till denna omvärld balanserar ger detta oss likväl en betydande handlingsfrihet. Men i den mån vi mera varaktigt förbrukar mer än vi producerar och således blir beroende av sparandeöverskott i andra länder, minskar denna handlingsfrihet. Detta innebär bl. a. att alternativ i den ekonomiska politiken, som under andra betingelser skulle ha varit önskvärda, inte står öppna.

Den svenska ekonomin befann sig i en starkt negativ utveckling vid regeringsskiftet hösten 1976. Redan följande år kunde denna trend brytas genom den samlade effekten av insatser från trepartiregeringen, arbetsmarknadens parter och hushållen. 1978 blev ett återhämtningens år.

Från och med hösten 1978 fick vi en betydande draghjälp genom den kraftiga efterfrågeförbättringen både på export och inom landet. Då trepartiregeringen avgick gick emellertid viktiga samordningsfördelar förlorade då det gällde utformningen av en konsekvent ekonomisk politik, med sikte på en varaktig stabilisering och i medvetande om de restriktioner som de strukturella bytesbalansunderskotten medför för den framtida ekonomiska politiken. Ett stort ansvar måste därför nu övergå till riksdagen. Det är angeläget att kortsiktiga hänsyn inte får försämrat möjligheterna till en konstruktiv ekonomisk politik på längre sikt. Ställningstagandena till den ekonomiska politiken för 1979 måste därför ovillkorligen sättas in i ett större tidsmässigt sammanhang.

Vid diskussionen om den ekonomiska politikens utformning bör bl. a. två viktiga förutsättningar beaktas. Den första gäller *bytesbalansen*. Skall vi långsiktigt kunna fullfölja nationella politiska mål måste återställandet av jämvikten gentemot utlandet prioriteras. En sådan politik måste utgå från den stora osäkerhet som gäller prognoserna såväl om efterfrågeutvecklingen på svenska exportvaror som de speciella importprisproblem som kan gälla bl. a. oljan. Till bilden hör också risken för en ökande protektionism i en del av våra avnämjarländer. För det andra måste *inflationstakten* varaktigt nedbringas. Om så ej sker, riskerar vi att hushållen, företagen, ja, t. o. m. den offentliga sektorns olika delar, inrättar sin verksamhet efter en hög eller stigande inflation, något som i sin tur gör inflationsbekämpningen väsentligt svårare. Erfarenheten visar att en hög inflationstakt och starka inflationsförväntningar medför en kraftig ekonomisk omfördelning mellan hushåll och mellan företag, som inte bara motverkar fördelningspolitiska mål. Inflationen innebär också ett starkt moment av osäkerhet då det gäller beslut med längre räckvidd i tiden, något som minskar företagens förmåga till långsiktiga ekonomiska satsningar och som drabbar de svaga i samhället.

Årets målsatta prisstegringstakt om 6 % framstår i och för sig som optimistisk med tanke på det starkt expansiva inslaget i den ekonomiska

politik som regeringen förordat. Samtidigt är emellertid en långsiktig inflationstakt i samma storleksordning enligt långtidsutredningens huvudalternativ oacceptabelt hög. Snarare borde en maximnivå kring 4 %, den siffra som används i långtidsbudgetens beräkningar för åren efter 1981, vara ett lämpligt riktmärke. Skall inflationstakten fortsättningsvis nedbringas, måste en sådan politik, för att bli framgångsrik, påbörjas redan nu.

Som inledningsvis framgått är en utveckling mot ekonomisk balans under de första åren av 1980-talet betingad av vår exportförmåga. En första förutsättning för beräkningarna härav är det internationella perspektivet för de närmaste åren. Den reviderade finansplanen förutsätter en OECD-tillväxt på 3,5 % vartdera året 1979, 1980 och 1981; det finns en risk för att detta kan visa sig väl optimistiskt för 1981, ett år då aktiviteten i USA ännu inte tagit ny fart samtidigt som konjunkturen i Väst-europa är på väg nedåt. Frågan om vi får ett tillräckligt starkt inslag av investeringar i tillväxten på våra huvudmarknader i Västeuropa under andra halvåret 1979 och 1980 — dvs. om konjunkturen blir självbärande — är av särskilt stor vikt vid bedömningen av Sveriges exportmöjligheter med tanke på verkstadsindustrins stora exportandel. Till ovissheten på denna punkt kommer en berättigad oro för de sammanlagda verkningarna av prisutvecklingen på olja och andra råvaror, de först nu på kontinenten frammognade strukturkriserna samt riskerna för kronisk arbetslöshet och därav följande politiska konsekvenser. Eftersom dessa förhållanden kan leda till åtstramningsåtgärder och olika former av protektionism, som vållar svårigheter för den svenska exporten, kan det ifrågasättas om inte en större säkerhetsmarginal vid kalkyleringen av det reella utrymmet för svensk exportutveckling hade bort läggas in. Prognosen för världshandeln med 5 à 6 % ökning vartdera året 1979—1981 kan därför förefalla optimistisk, i varje fall i fråga om sin tillämplighet på det svenska exportsortimentet.

Avgörande för den externa balansens utveckling är vidare vår förmåga att prismässigt konkurrera på världsmarknaden. Industriförbundets granskning av långtidsutredningen (LU) har påvisat hur starkt LU:s prognoser, och till följd därav den reviderade finansplanens perspektiv, beror av exportens ökning. Inemot 40 % av tillväxten under perioden skulle således behöva användas för att öka exporten snabbare än importen.

Vid bedömningen av våra kostnadsmässiga konkurrensförutsättningar kommer produktivitetsförändringarna in i bilden. I den kalkyl man kan ställa upp med ledning av siffrorna på s. 41 i den reviderade finansplanen skulle fem procents "uppdämd" produktivitet återstå ännu 1980. Det måste starkt ifrågasättas huruvida inte strukturomvandling och avmodernisering inom delar av det svenska näringslivet under perioden sedan långtidsutredningens basår gjort det mycket tvivelaktigt att räkna med en sådan ytterligare produktivitetsreserv efter 1979. Samtidigt måste

man ställa sig frågan om hur de andra komponenter som är avgörande för den svenska relativa kostnadsutvecklingen — löner, skatter och avgifter på företagen, kapitalavkastning — kommer att gestalta sig.

I detta sammanhang bör uppmärksammas att det råder en bred enighet om nödvändigheten av att förbättra avkastningen på sparande i form av riskkapital, så att finansiella förutsättningar skapas för de ökade investeringar och det ökande risktagande i svenskt näringsliv som 1980-talets utveckling kräver i fråga om produktionsvolym, sysselsättningsmål och förnyelse. Avkastningen på risksparande behöver öka till en nivå som varaktigt ger ett premium utöver avkastningen på garanterade låne-medel.

Först i detta läge blir det också möjligt att finna lösningar på det problem som den ojämna fördelningen av riskkapitalet inom det svenska näringslivet utgör.

Det är viktigt att en förbättrad avkastning på riskkapital också når spararna liksom att dessa stimuleras att ej utnyttja avkastningen till konsumtion; endast på detta sätt nås den nödvändiga rörligheten i fråga om riskfritt kapital bort från stagnerande branscher och till nya, potentiellt intressanta områden.

I en tid då anspråken på det tillgängliga förädlingsvärdet från alla produktionsfaktorerers sida tenderar att öka, bör en nödvändig förbättring av avkastningen på investerat riskbärande kapital kombineras med insatser från riskspararnas sida. I syfte att öka det totala finansiella sparandet i samhället lanserades för *hushållssektorn* 1978 ett system med bundet sparande i förening med skattestimulanser. I propositionen 1978/1979: 150 föreslås en metod att *binda överlikviditeten i företagen* på samma sätt. Dessa åtgärder bör kompletteras med ett system varigenom *ägare till riskkapital* stimuleras att återinvestera detta kapital i nya riskbärande satsningar. Regeringen bör ges i uppdrag att skyndsamt utarbeta förslag till ett sådant system.

Samtidigt som investeringarnas andel av förädlingsvärdet således behöver öka, har vi tidigare konstaterat att finansieringen av den offentliga sektorn också kräver ett ökat utrymme. Detta innebär att det utrymme som står till buds för reallöneökningar under oförändrad ekonomisk politik blir så litet att den aktiva generationen i praktiken skulle få räkna med sänkt standard om inte transfereringarna till vissa grupper av hushåll i detta avseende haft en utjämnande verkan. Mot detta perspektiv blir de i propositionen 1978/79: 150 redovisade kalkylerna för bytesbalans och försörjningsbalans 1979—1981 så till vida illusoriska som de kostnadsmässiga förutsättningarna inte medtagits. Vid en jämförelse med långtidsutredningen bör dessutom beaktas att utgångspunkten i dag inte är jämförelseåret 1977 utan läget senvåren 1979. Vi har tidigare framhållit det olämpliga i att samtidigt underskatta såväl hushållskonsumtionens som den offentliga konsumtionens (särskilt kommunernas) faktiska utveckling. Detta accentueras av att det utrymme som

finns tillgängligt för privat och offentlig konsumtion utan att bytesbalansen försämrats för de närmaste åren skulle uppgå till omkring 2 % per år.

Till tablåerna över bytesbalans och försörjningsbalans 1978—1981 bör vidare fogas den kommentaren att nettoexportökningen och minskningen av konsumtionstillväxten, med regeringens önskan att skjuta problemen framför sig, företrädesvis förutsätts förlagda till de år som kan förväntas bli präglade av en stagnerande eller nedåtgående internationell konjunktur.

Vi övergår nu till att analysera utvecklingen under slutet av 1978 och läget 1979.

Den aktuella situationen

Den faktiska utvecklingen andra halvåret 1978 och hittills under 1979 har inneburit en snabbare expansion än någon tidigare förutsett. Ökningstalen under hösten 1978 var mycket höga. Lageromslaget bidrog till en stark uppgång hösten 1978. Allt tyder på en stark uppgång i industriinvesteringarna under tredje kvartalet 1979. Vi varnade redan i höstas och på nytt i januari för att hushållskonsumtionen skulle påverkas av en sänkning i sparkvoten, med hänsyn till den gynnsamma utvecklingen, något som bemöttes i årets finansplan. I den reviderade finansplanen konstaterar man nu lakoniskt att sparkvoten troligen kommer att sjunka något. Med den ovisshet om framtiden som den förda regeringspolitikerna skapat fortsätter sparkvoten att vara en osäkerhetsfaktor. En balanserad konjunkturutveckling hotas av sammanfallande snabb ökning av hushållsefterfrågan, exporten, industriinvesteringarna samt den offentliga sektorns behov, vilket resulterar i en total efterfrågetillväxt som kanske i och för sig inte ännu nått en för hög *absolut nivå*. Vi måste komma ihåg att det svenska näringslivet efter krisåren, som en följd av strukturinsatserna och den minskade benägenheten till rörlighet på arbetsmarknaden, är mindre flexibelt och behöver längre tid för att absorbera snabba efterfrågeförändringar än på 1960-talet.

Givetvis kan åtgärder som underlättar en bättre regional fördelning av aktiviteten och efterfrågan positivt påverka en sådan spridning, liksom åtgärder av den typ som representeras av sysselsättningsgarantier för de anställda vid våra varv bidrar till att göra denna process långsammare. Centern har i sin regionalpolitiska motion påvisat hur viktigt det är med effektiva regionalpolitiska styrmedel för att nå en sådan spridning av efterfrågan att en allsidig utveckling av näringslivet och sysselsättningen kommer till stånd samtidigt som det effektiva kapacitetstaket på detta sätt höjs. Detta gäller inte minst effekterna på längre sikt. Även i den reviderade finansplanen medger man att överhettningsproblem existerar genom att erkänna att betydande flaskhalsproblem redan börjat visa sig. Den negativa utveckling som vi såg framför oss

redan i höstas börjar nu materialiseras: antalet lediga platser växer samtidigt som arbetslösheten ligger kvar på relativt hög nivå. Konsekvenserna av en överhettning kan lätt få spridningseffekter i hela samhället. Bytesbalansmålet kräver dessutom att möjligheterna till exportexpansion utnyttjas fullt ut under de relativt goda år som 1979 och förra hälften av 1980 synes innebära.

Att ersätta olja med inhemska bränslen blir ett viktigt bidrag till en långsiktigt förbättrad bytesbalans.

Det finns en påtaglig risk att vi på grund av partiell överhettning och prishöjningsimpulser från världsmarknaden får en snabbare kostnadsutveckling än beräknat. Utan en målmedveten ekonomisk politik är det också svårare att driva en framgångsrik prisövervakning. Om inflationsförväntningarna ökar, t. ex. till följd av förningar om en inflationsskapande avtalsrörelse och hotande skattehöjningar till hösten, bidrar detta till pristrycket.

Hushållen har under de gångna krisåren visat prov på ett betydande ansvarskännande då det gäller att medverka till återställandet av samhällsekonomisk balans. Med tanke på att utrymmet för realinkomstökningar enligt långtidsutredningens sannolikt optimistiska kalkyl framstår som begränsat, inte minst för den aktiva generationen, är det olämpligt att på kort sikt utnyttja hushållskonsumtionen som ett dragspel, där alltför expansiva åtgärder under våren av allt att döma måste följas av konsumtionsminskande åtgärder under höstmånaderna. I sammanhanget måste också bytesbalanseffekterna av en alltför snabbt ökande hushållskonsumtion beaktas. Mycket talar för att det vid nuvarande konsumtionsökningstal framför allt för med sig ökad efterfrågan på varaktiga konsumtionsvaror, av en typ som i den svenska ekonomin har ett högt importinnehåll.

En faktor i ett nära samband med inflationsutvecklingen, som på senare tid tilldragit sig allt större uppmärksamhet i Sverige liksom varit fallet sedan åtskilliga år tillbaka i en rad andra i-länder, är utvecklingen av penningmängden. Den starkt ökade likviditeten i samtliga samhällssektorer är inflationsdrivande. I tilläggspropositionen föreslås också vissa åtgärder då det gäller att suga upp näringslivssektorns likviditet, något som i och för sig på kort sikt kan framstå som angeläget, också med tanke på den felaktiga bild som en för stor likviditet i näringslivssektorn lätt skulle kunna ge inför de stundande avtalsförhandlingarna. Samtidigt måste en åtgärd av föreslagen typ uteslutande ses som ett sätt att vinna rådrum inför genomgripande åtgärder som går till botten med problemen.

Åtgärdsprogram för ekonomisk stabilisering

Det är synnerligen angeläget att sådana åtgärder med bredast möjliga politiska förankring snarast kommer till stånd. Vägledande för de ekonomisk-politiska åtgärder som måste vidtas inför hösten bör vara:

1. En skatteomläggning måste koordineras med löneuppgörelsen, så att en kostnadsnivå uppnås som är förenlig med en återgång till balans gentemot utlandet och en varaktig minskning av inflationstakten.

2. Budgetunderskottet måste successivt nedbringas. De nödvändiga inkomstförstärkningarna måste ske i former som underlättar lönerörelsen och långsiktigt tryggar sysselsättningen genom att inte försvaga näringslivets internationella konkurrenskraft.

3. Riksdagen måste kräva att kraftiga insatser redan nu vidtas inom hela den statliga förvaltningen för att under den stundande budgetbehandlingen en åtstramning av statsutgifterna skall komma till stånd.

4. Kommunerna måste ovillkorligen begränsa sin konsumtionsutveckling så att denna ryms inom den överenskomna ramen om 3 %.

5. Olika åtgärder måste sättas in för att genom ett förstärkt sparande i ekonomin skapa erforderligt rådrum för återställandet av den samhälls-ekonomiska balansen. Hit hör förslaget om incitament till reinvestering av avkastningen på riskkapital liksom möjligheterna att ytterligare utvidga hushållssparandet.

6. Kraftfulla regionalpolitiska insatser i decentralistisk riktning måste göras för att undvika överhettning till följd av regionala obalanser.

Snabbheten i konjunkturuppgången sedan andra halvåret 1978, den dramatiska försämringen i budgetutvecklingen mellan budgetåren 1978/79 och 1979/80 samt de nu tillgängliga perspektiven för utvecklingen av underskotten t. o. m. 1983/84 ställer de ansvariga instanserna inför ett delvis nytt läge. Regeringen, för vilken dessa förändringar och detta underlag sedan länge borde ha varit kända, torde inte ha sett sig i stånd att dra de nödvändiga slutsatserna av utvecklingen och ta initiativ till kraftfulla åtgärder för att avvärja det hot mot penningvärdet och balansen i den svenska ekonomin som situationen innebär. Tvärtom har man vidhållit förslaget om inkomstskattesänkningar, om vilkas finansiering beslut inte skulle fattas förrän efter valet. Man har härvid inte varit mera ansvars-kännande än moderaterna, som anser att marknadsekonomins självläkande krafter är tillräckliga för att klara de finansiella konsekvenserna av en omfattande inkomstskattereform i ett läge då budgetunderskottet tenderar att varaktigt nå 50 miljarder kronor. De resurser som krävs för att budgetunderskottet skall minskas förutsätter samtidigt att Sveriges ekonomi klarar den internationella konkurrensen, något som inte varit möjligt om socialdemokraternas hårdnackade motstånd mot en anpassning av det svenska kostnadsläget till den internationella nivån hade fått ligga till grund för den ekonomiska politiken.

De viktiga besluten om hur skattesystemet skall utformas och om hur budgetunderskottet successivt skall nedbringas måste fattas senast i höst.

Sveriges brydsamma ekonomiska framtidsutsikter förutsätter en beslutsam och ansvarsfull ekonomisk politik av en stark regering. Utan detta riskerar resultaten av de för löntagare, konsumenter, företag och myndigheter krävande insatserna åren 1976—1978 att gå förlorade. Det

är angeläget att Sveriges ekonomi 1979 inte åter går in i den onda cirkel socialdemokraterna ställde trepartiregeringen inför och som denna framgångsrikt lyckades bryta 1976—1978.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen beslutar

1. att anta de riktlinjer för den ekonomiska politiken som angivits i motionen,
2. att anta det program för nödvändiga ekonomisk-politiska åtgärder inför hösten som angivits, innebärande
 - a) att erforderliga skatteomläggningar skall ske i samband med lönerörelsen,
 - b) att nödvändiga inkomstförstärkningar skall ges en sådan utformning att lönerörelsen underlättas och sysselsättningen långsiktigt tryggas genom vidmakthållande av näringslivets konkurrenskraft,
 - c) att direktiv utfärdas till alla myndigheter avseende en ytterligt stram budgetbehandling för 1980/81,
 - d) att förnyade överläggningar med kommunförbunden upptas för att komma till rätta med den kommunala konsumtionsökningen,
 - e) att regeringen skyndsamt utarbetar förslag till åtgärder för ett förstärkt sparande, som stimulerar till återinvestering av avkastning på riskkapital och till ett utvidgat hushållssparande,
 - f) att regionalpolitiken stärks och ges en decentralistisk inriktning,
3. att godkänna de riktlinjer för budgetregleringen som anförts i motionen.

Stockholm den 11 maj 1979

THORBJÖRN FÄLLDIN (c)

KARIN SÖDER (c)

OLOF JOHANSSON (c)

IVAN SVANSTRÖM (c)

NILS G. ÅSLING (c)

THORSTEN LARSSON (c)

KARL GUST. H. BOO (c)

FRITZ BÖRJESSON (c)

ANNA-LISA NILSSON (c)

ELVY OLSSON (c)

ÅKE POLSTAM (c)

ANDERS DAHLGREN (c)

SONJA FREDGARDH (c)

TAGE SUNDKVIST (c)

